

MENETTELYTAVASTA.

VOIKO työväen teollisuus järjestöt itse määritellä toiminnassa käytettävät menettelytavat?

Tuollaisen kysymyksen joutuu tekemään Frank Lammen kirjoituksessa viime kesäkuun Tie Vapauden sivulla 28.

Merkkillisin ilmiö on ollut hänen kirjoituksissaan toosaus puolustus kysymyksessä. Toisena samanlaisena ilmestyi hänen kirjoituksiensa sisältö "Venäjäkysymyksessä". Jos mies milloinkaan on kirjoittanut asiasta, josta hänellä ei ollut tietoja, niin juuri silloin. Joku tämän lukijoista voi sanoa että F. L. oli oikeassa, sillä Venäjä on tänä päivänä joutumassa kapitalistien käsiin. Kyllä! Sellaisen ilmiön me olemme havainneet, mutta erilaisten motiivien tuloksena kun mitä F. L. tai A. V. kirjoituksissaan toivat esiin. Ne rajoittuivat siihen väitteeseen, että koska Venäjän vallankumous ei ollut teollisuusunion periaatteiden ja menettelytapojen mukaan mennyt, ei se onnistunut. Asiain tila oli kuitenkin aivan toinen ja syyt kaikessa lyhykäisyydessään olivat seuraavat: Ensiksi; Venäjä ei milloinkaan ole ollut teollisuus maa, vaan kahdeksan kymmentä viisi jokaisesta asukkaasta ovat olleet joko pieniä itsenäisiä tai vuokraviljelijöitä ja maa orjia suurilla läänitys voutien tiluksilla. Näin siis teollisen yhteikunnan sinne luominen yht'äkkiä vain vallankumouksen tuloksena olisi ollut samanlaista kun olisi esittänyt Keskivaltioden kaivosmiehille ryhtyä kasvattamaan vihanneksia loppuun kaivetun rautakavoksen maanalaisissa onkaloissa. Toiseksi F. L. kirjoituksissaan heitti lapsen ulos pesuveden mukana siinä että hän ei nähnyt mitään hyötyä koko Venäjän vallankumouksessa. Tuollaisen asian selittelyn salli silloin V:nen tapahtua estämättä, päin vastoin auttoi sitä ehkäisemällä toimituksen ulkopuolella olevat asian selvittelystä. Tästä johtui että V:tä aikanaan äänekkäästi vaadittiin eroamaan toimestaan.

Historian tuntijoina meidän täytyy myöntää että ihmiskunnan kulussa jokainen ilmiö on aikansa taloudellisen olotilan lapsi ja jos ilmiö ei aina meitä miellyttäisi olisi meidän osamme vastustaisamme sellaista pysyttävä niin lähellä kuin suinkin ilmiön tosisyiden selvittelyä.

Lähtökohtanamme on siis pidettävä Venäjä kysymyksessä seuraavaa: Venäjä oli feodalistinen maa ja sen määräävämmät tuotannot kontrolloerasi valtio ja valtion hallitsivat maa-aatelit, joten se oli valtio trustin tyyppillinen kuva sikälä kuin siellä tuotantoa oli olemassa. Jo vuosi kymmeniä oli nouseva porvaristo taistelut kauppavapauksiensa puolesta hallitusta vastaan ja tuossa taistelussa käytettiin työläisiä aasin leukaluuna. Se taistelu samalla heikensi molempain Venäjän porvaripuolueiden voimat ja ne lopullisesti maailman sota mursi, joten kum-

pikaan porvari puolue ei ollut kykenevä valtio sosialistien avullakaan pystyttämään pysyväistä hallitusta. Jällelle jäi vain yksi luokka joka oli pakotettu ottamaan hallituksen käsiinsä tahtoivatko he sitä eli ei ja kysymättä oliko taloudelliset olotilat sille suotuisat eli ei. Myöskään ei löytynyt Venäjällä teollista joukkoa joiden järjestämis kyky olisi voinut johtaa edes sitä määrää tuotannollisia laitoksia mitä Venäjän vallankumous sai valtion mukana, joihin yksityisillä ei ollut omistusta oikeutta. Rappautuminen oli niissä siksi suuri ja työn jako niin alhainen joka ei aslinut teollisuuden viikkaammillakaan ollessakaan teollisen työväen järjestelmän aakkosillekaan itämisen mahdollisuuksia. Siis sanalla sanoen puuttui sieltä kaikkia rakennus aineita, joilla olisi voitu Venäjälle vallankumouksen tuloksena rakentaa teollinen yhteiskunta. Ylempänä oleva on vaan osotus siitä että kyseessä olevan toverin ajatukset ovat olleet ristiriitaisia jo jatkuvasti.

Sitten se ponsi lauselmä muka hänen kirjoituksensa "Keskustelua tuotanto ja jakolaitosten valtaksesta". Kuitenkaan ei voi päästä parhaalla tahdollaankaan sellaiseen tulokseen, että niissä kirjoituksissa esitettyjen ajatusten pohjaksi olisi voinut laatia tuon suuntaisen päätös lauseلمان. Varsinkin viime Helmikuun numerossa ei sanallakaan kosketella siihen puoleen: Mikä on järjestömme kanta, jos palkka on siinä määrin alapuolella keskinkertaisen elintason, että sellainen tilanne pakottaa taisteluun, tai jos me olisimme niin voimakkaita että voisimme omistavaa luokkaa pakottaa vapauttamaan teollisuus taisteluissa panttivangeiksi joutuneet toverimme.

Lakko taistelu on luokka taistelun kärjistynyt muoto, mikä voi olla meidän vallassamme, mutta kuinka rauhallinen se on, riippuu enemmän omistavan luokan ottamasta otteesta kullakin hetkellä kun se riippuu taistelevien työläisten tahdosta. Käytäntö on sen meille opettanut niissä monissa taisteluissa, mihin palkkatyöväestö on joutunut monissa maissa, kuten tässäkin maassa, että niin pian kun työläisten vaatimukset käyvät jyrkiksi, ei kapitalistiluokka ole silloin säästänyt omaisuutta enempää kuin ihmishenkiäkään suoriutuakseen voittajana.

Syytä on siis kehoittaa Fränkkiä hieman tarkistamaan, että hän ei vain noin ryhtyisi asettelemaan sellaisia aitoja joiden tuloksena on taistelevien työläisjoukkojen tärkeän luokka moraalin kuolettava basilli. Hartain toivoni olisi, että työläistoverit eri paikkakunnilla keskustelisivat ahkerammin menettelytapa kysymyksistä, joka estäisi moisten vararikkoisten filosofisten johtopäätelmien teon joukossamme olevilta nousukailta ja johtaisi heitä käsittelemään asioita taloudellisten tekijäin ja voima suhteen pohjalla. Siten vältyttäisiin monista harhapiistoista kun käsitteet luokkakysymyksistä pysyvät sel-

villä. Fränkin ponsien tulos olisi, jos me sen käsittäisimme kun Fränkki, niin olisimme samassa missä politikotkin joskaan ei kissan raato kädessä barrikaadeilla niin nälän rasittamina politisten uhrin vieressä haudassa. Luokkataistelua emme voi kiertää, ja niin kauan kun olemme heikkoja on meidän pakko antaa vastustajiemme määrätä taistelun luonne. Kun voimamme ovat kasvaneet tulevat työn jättiläisen voimat sen määrittelemään kutakin tilannetta vastaavaksi, vieläpä sellaiseksi että se takaa lopullisen voiton.

Joskin me olemme tietoisia siitä, että työläiset tänä päivänä, vailla tuotannon kontrollia joutuvat politisten itseään vallankumouksellisiksi sanovain fakkirien johdolla kaduille tuloksettomaan taisteluun ja siksi selvittelimme sen luontoisen vallankumouksen olevan voimain haaskausta niin toiselta puolen on väärin ryhtyä syöttämään pajunköyttä että vaikkakin takanamme olisi tuotannon kontrolliin pystyvät voimat, että sellaiseen voisimme vaeltaa noin vaan ilman taistelua.

Toverit valmistautukaamme taisteluun sillä työn ja pääoman risti riita loihii niitä esiin sitä nopeammassa tahdissa, kuta lähemmäksi teollisen yhteiskunnan kynnystä taloudellinen olotila meidät kuljettaa. Kuta suuremmaksi voimamme kasvaa sitä kiihkeämmäksi ja häikäilemättömämmäksi käy omistavan luokan hyökkäykset meidän hyökkäyksiimme vastaan ja silloin kun omistava luokka huomaa joutuneensa torjuvaan asemaan tulee se jatkaamaan taistelua siksi kun se on väsyneenä kaatunut kantojen juurelle. Taloudellinen taistelu on taistelua tuotannon ja jaon herruudesta ja jokaisessa tapauksessa niin rauhalliselta kun se voi filosofian valossa näyttääkiin, on se kahden voiman välistä taistelua ja jotka sitä muuksi kuvailevat on paras ta potkiä politikuksien leiriin joitten tarkoitus on narrata porvarit parlamentti talolla luopumaan valastaan.

Teollisen vallankumouksen puolesta — *Silmu.*

MENETTELYTAPAIN KIRJAIMELLISUUDESTA.

YKYEISEN murroskauden aikana, jolloin yhteiskunnallinen kehitys menee eteenpäin sanomattoman nopeasti, joutuu työväenluokkakin sen kehityksen mukana harkitsemaan ja punnitsemaan entisten menettelytapojen välillä ja koetelemaan niiden tehokkuutta.

Tässä vanhojen ja uusien käsitteiden murroksessa myöskin monet ja sangen kirjavat mielipiteet pulpahtavat esiin työväenluokan omassa keskuudessa. Entinen kasvatusta ja vanhat kokemukset kulkevat mukana määrättyyn pisteeseen, missä ne kohtaavat uusia käsityksiä, jotka alkavat vanhoja työntämään sivuun, synnyttävät kinastelua, vieläpä taisteluakin vanhojen ja uusien käsityksien välillä.

* * *

Sotavuosina, jolloin väkivalta kiihoitettiin huippuunsa ja agitationia sen kiihottamiseksi jo käytiin pitkän aikaa ennen sotaa, tuli vallassa olevalle luokalle sanomattoman kiire alkaa aikanaan tekemään vasta-agitatoria edelliselle omalle agitationilleen, että se ei kävisi vallitsijoille itselleen vahingolliseksi, jotta sitä voitaisi hallita. Jokainen muistamme, kuinka Amerikankin palkkatyöväestöä yritettiin kaikella tavalla ahdistaa niin rauhalliselle tielle, että kaikki palkkatyöväen ominainen käsitys ja itsenäinen toiminta, vieläpä järjestäytyminenkin

yritettiin selittää väkivallan teoksi. Tästä kaikkein merkillisempänä on olemassa historiamme lehdillä oikeustaistelumme; Chicagon juttu, Kansasin jutut, Washingtonin jutut ja nyt kaikkein viimeisenä Californian jutut, jotka vieläkin parhaillaan ovat käynnissä.

Näyttää ikäänkuin Amerikan kapitalistiluokka olisi osaksi onnistunut istuttaa palkkatyöväenkin keskuuteen väkivallasta oman käsityksensä. Läheinen luokkataisteluiden historia varsinkin meillä Amerikassa on osoittanut, että väkivallan uhreina miltei poikkeuksetta, mikäli luokkataistelu on kysymyksessä, on ollut palkkatyöväenluokka. Kapitalistiluokan ja sen edustajain taholta on väkivallan töitä harjoitettu palkkatyöväestöä vastaan sangen monissa paikoissa ja monilla eri tavoilla. Mainitkaamme tässä vain Ludlovin verilöyly 1913, Calumetin murhenäytelmä 1914, Everettin verilöyly 1915, Bisbeen karkoitusjuttu 1917 ja Tulsan verityö saman vuoden syksyllä. Edelleen Frank Littlen raivaaminen pois luokkataistelusta ja vuonna 1919 Centralian tragedia. Sangen pitkän listan saisimme luetella näitä samankaltaisia tapahtumia, missä palkkatyöväkeä vastaan on alettu väkivallan teot ja niissä palkkatyöväestö on joutunut itseään puolustamaan.

Näin, jolloin yhteiskunta kokonaisuudessaan laa-